

РЕШЕНИЕ

№ 12498

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.И.И

при участието на секретаря К.Д.Н.
като разгледа докладваното от А.И.И Гражданско дело № 20221110145105 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на П. Т. М. срещу с която са предявени иски с правно основание чл. 45, вр. чл. 49 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от 24,50 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 300 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 15.07.2022 г. до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че по гр. д. № 21203/2019 г. на СРС, 26 състав, бил осъден да заплати следните суми: 15,69 лева – главница, 0,28 лева – дялово разпределение, 0,08 лева – лихва и 89,92 лева – съдебни разноски, които били наредени в полза на ответника на 30.03.2020 г. Независимо от това ответникът поискал издаване на изпълнителен лист за сумата и предприел принудително изпълнение чрез образуване на изп. д. № 2110/2022 г. на М.Б.. Бил наложен запор върху банкови сметки на ищеца и му била принудително събрана сума в размер на 324,97 лева. Изп. д. било прекратено през 06.2022 г., а съдебният изпълнител разпоредил връщане на удържаната сума. Намира, че в резултат на недобросъвестното поведение на служители на ответника са му били причинени имуществени вреди в размер на 24,50 лева, представляващи таксите, които банките са удържали от сметките му за извършване на преводите към М.Б., както и неимуществени вреди в размер на 300 лева, изразяващи се в стрес, безпокойство, безсъние и притеснение, поради наложените запори, вследствие на което ищецът бил възпрепятстван да се подготви за изпитната си сесия. Не можел да извършва обикновени банкови операции и разплащания, което му създавало редица затруднения.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявените иски. Сочи, че удържаната от М.Б. сума в размер на 324,97

лева не е постъпвала по сметка на ответника. Излага, че в основанието за плащане на сумата от 108,02 лева не било посочено каква част от дълга по гр. д. № 21203/2019 г. и ч. гр. д. № 77601/2018 г. се погасява, поради което бил приложен чл. 73 ЗЗД и плащането било отнесено за частично погасяване на целия дълг, доколкото ищецът бил осъден да заплати разделно суми с друго лице. Сочи, че е поискал своевременно прекратяване на изп. д., както и причинените на ищеца вреди не произтичат от виновно поведение на служители при ответника.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически изводи:

За установяване спорните по делото обстоятелства – ищецът претърпял ли е имуществени и неимуществени вреди от неправомерни действия на служители при ответника, по делото са събрани следните писмени и гласни доказателства:

В удостоверение от М.Б. е посочено, че по изп. д. № 20228380402110 на 28.03.2022 г. от П. Т. М. е постъпила сума в размер на 324,97 лева, която му е била възстановена на 16.06.2022 г.

Със заповорно съобщение от 18.03.2022 г. ЧСИ е наложил заповор на сметката на ищеца в „...“ ЕАД.

Със становище от 17.05.2022 г. „...“ ЕАД се посочва, че задължението на П. Т. М. в размер на 89,92 лева е заплатено преди образуването на изп. дело, поради което същото следва да прекратено по отношение на този длъжник.

На 17.05.2022 г. по изп. д. № 20228380402110 на М.Б. с взыскател образувано въз основа на изпълнителен лист от 23.07.2021 г. по гр. д. № 21203/2019 г. на СРС, 26 състав, е прекратено само по отношение на П. Т. М..

Представени са месечни извлечения от банковата сметка на ищеца, от които е видно, че от сметката му са правени преводи на суми във връзка с наложен заповор по изп. д. № 20228380402110 на М.Б., като таксите, които са удържани във връзка с тези преводи, са в общ размер на 35,70 лева.

Приобщено е гр. д. № 21203/2019 г. на СРС, 26 състав, видно от което с решение от 13.02.2020 г. е признато за установено по реда на чл. 422 ГПК, че П. Т. М. дължи на „...“ ЕАД сумата от 15,69 лв. – главница за доставена в периода 12.2015 г. - 01.2016 г. топлинна енергия в имот с абонатен № 013970, находящ се в гр. София, ул. „...“ № 37, ап. 1, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.12.2018 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 0,28 лв. за дялово разпределение за периода, както и 0,08 лева законна лихва за забава върху сумата за дялово разпределение за периода 14.02.2016 г. – 28.11.2018 г. и П. Т. М. е осъден да заплати на „...“ ЕАД сумата от 89,92 лева – разноси по исково производство и разноси в заповедното производство по гр. д. 77601/2018 г. Издаден е изпълнителен лист от 23.07.2021 г. за сумата 89,92 лева. С молба от 11.06.2020 г. се представят доказателства за доброволно погасяване на вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение, а именно платежно нареждане за сумата от 108,02 лева, с посочено

основание за плащане „гр. д. № 21203/2019 г. и ч. гр. д. № 77601/2018“.

По ч. гр. д. № 77601/2018 е издаден изпълнителен лист от 08.07.2021 г., с който П. Т. М. е осъден да заплати на „...“ ЕАД сумата от 15,69 лв. – главница за доставена за периода 12.2015 г. - 01.2016 г. топлинна енергия в имот с абонатен № 013970, находящ се в гр. София, ул. „...“ № 37, ап. 1, ведно със законната лихва от 10.12.2018 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 0,28 лв. за дялово разпределение, както и 0,08 лева законна лихва за забава върху сумата за дялово разпределение за периода 14.02.2016 г. – 28.11.2018 г.

Свид. ...М.а, майка на ищеца, разказва, че наложеният заповест на сметката на ищеца му се отразило много лошо на емоционалното състояние, тъй като той много се притеснил, стресирал се, развълнувал се, станал раздразнителен, не можел да спи спокойно, не можал да си вземе два изпита, защото не бил концентриран, не можел да чете, мислел само за заповест. Всичко продължило около три месеца, през които му било много тежко, не можел нито да спи, нито да яде.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Фактическият състав на чл. 49 ЗЗД е налице, когато са причинени вреди на пострадалия от противоправното и виновно поведение на лице, при или по повод изпълнение на възложена работа. За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) правоотношение по възлагане на работа, 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи (деяние, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина), 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (арг. ППВС № 9/1966 г.). Във всички случаи на неправомерно увреждане вината се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД), като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на делинквентата.

След съвкупен анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът приема, че ищецът е претърпял вреди вследствие на действията на лице, служител при ответника, образувало процесното изпълнително дело, а настъпилите вреди в резултат на това действие ангажира отговорността на работодателя по чл. 49 ЗЗД. Независимо, че сумата по издадените на 23.07.2021 г. и 08.07.2021 г. изпълнителни листове е била заплатена доброволно преди това, срещу ищеца е било образувано изпълнително дело, по което е бил наложен заповест на банковата му сметка, от която са били правени удръжки във връзка със заповест. Съдът намира, че в основанието за извършеното плащане на сумата от 108,02 лева е достатъчно конкретизирано кои точно вземания се заплащат доброволно. Ответникът е завел

изпълнително дело чрез свой служител, като на основание чл. 49 ЗЗД и по аргумент от ППВС № 4/1975 г. носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за доказано настъпването на твърдените в исковата молба имуществени вреди, за доказване на които са представени писмени доказателства, които доказват извършените от ищеца разходи, изразяващи се в заплащане на такси за правените удръжки във връзка с наложения заповед. Направените разходи за заплащане на такси са в причинна връзка с увреждането и представляват имуществена вреда за ищеца, която следва да бъде обезщетена от ответника по предявения срещу него иск с правно основание чл. 45, вр. чл. 49 ЗЗД за заплащане на сумата 24,50 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, който следва да бъде уважен в пълен размер.

И доколкото тези действие ответникът е извършил чрез своите служители на основание чл. 49 ЗЗД и по аргумент от ППВС № 4/1975 г. носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията/бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа и същият като възложител на работата отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Въз основа на събраните по делото доказателства – свидетелски показания, съдът приема за доказано и настъпването на твърдените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, безпокойство, безсъние и притеснение, поради наложените заповеди, възпрепятстване на подготовката за предстояща изпитна сесия, невъзможност за извършване на обикновени банкови операции и разплащания, което създадо затруднения. Съдът като съображава на основание чл. 52 ЗЗД горепосочените обстоятелства свързани с характера и продължителността на търпените негативни изживявания намира, че справедливо овъзмездяване за претърпените неимуществени вреди би било в размер на 200 лева, което се явява съответно на претърпените от ищеца неимуществени вреди, поради което предявеният иск по чл. 45, вр. чл. 49 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди следва да бъде уважен до този размер.

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съразмерно уважената част от исковете в размер на 449,69 лева от общо направени разноски в размер на 50 лева - държавна такса в исковото и заповедното производства и 600 лева адвокатски възнаграждения за процесуално представителство по исковото и заповедното производства, които не са прекомерни с оглед разпоредбите на чл. 6, ал. 1, т. 3 и чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ. Ответникът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК съразмерно отхвърлената част от исковете в размер на 15,40 лева от претендирано юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя в размер на 50 лева за исковото и заповедното производства. Определени по компенсация разноски се дължат на ищеца в размер на 434,29 лева.

Воден от горното, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от П. Т. М., ЕГН *****, срещу „...“ ЕАД, ЕИК, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че „...“ ЕАД дължи на П. Т. М. на основание чл. 45, вр. чл. 49 ЗЗД сумата от 24,50 лева, ведно със законната лихва от 15.07.2022 г. до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи удържаните банкови такси за извършване на преводите към М.Б. във връзка с наложен заповест по изп. д. № 20228380402110 и сумата от 200 лева, ведно със законната лихва от 15.07.2022 г. до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, безпокойство, безсъние и притеснение, поради наложените заповести, възпрепятстване на подготовката за предстояща изпитна сесия на ищеца, невъзможност за извършване на обикновени банкови операции и разплащания, което създадо затруднения, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 38430/2022 г. на СРС, 82 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 200 лева до пълния претендиран размер от 300 лева.

ОСЪЖДА „...“ ЕАД, ЕИК, да заплати на П. Т. М., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 434,29 лева – сторени разноси в исковото и заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____